

Княгинята се задъха тежко и съ мъка продължи:

— Борисе, сине мой, когато единъ день бждешъ повиканъ да царувашъ, постарай се да бждешъ най-добрия царъ между царетъ!..

Думитъ на умиращата майка се отронваха съ мъка и падаха като олово въ душата на младия князъ. Изведнъжъ безжизненото ѝ тѣло се залюлъ, раздрусано отъ силни тръпки...

Сребърното кандилце, което едва мжждукаше въ полумрака, запука тревожно. Пламъчето му се люшна насамъ-натамъ, замига и угасна... Въ стаята влѣзе безшумно ангелътъ, Божиятъ пратеникъ. Той протегна дѣсница, затвори тихо очитъ на умиращата и поведе кротката ѝ душа къмъ рай... Мъртвешката тишина се раздра отъ детски плачъ...

Околнитъ хълцаха сподавено.

Захлупилъ очи върху изстиналата ржка на успокоената си майка, малкиятъ князъ ридаше съ разбито отъ скръбъ сърдце.